

ГЛАВА 1

БУМ!

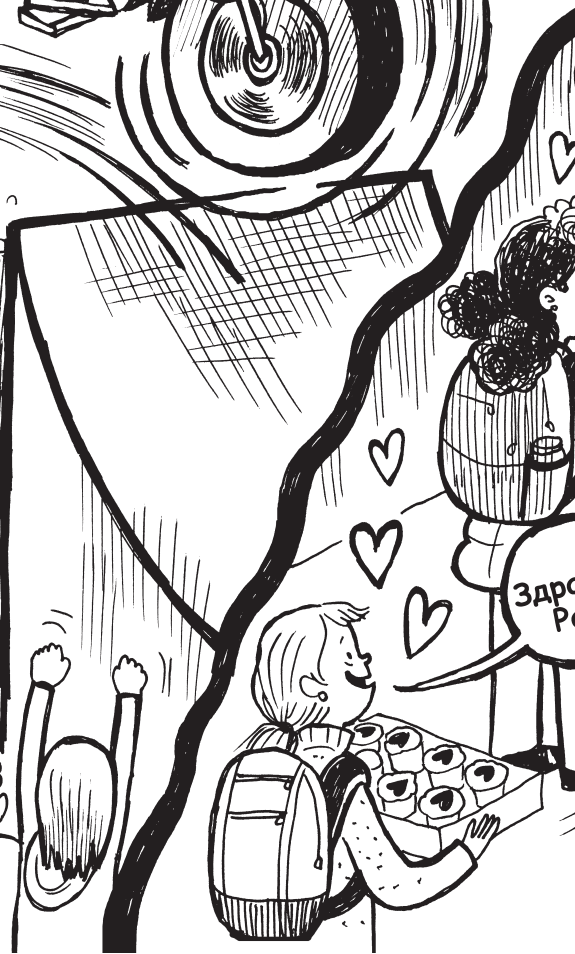
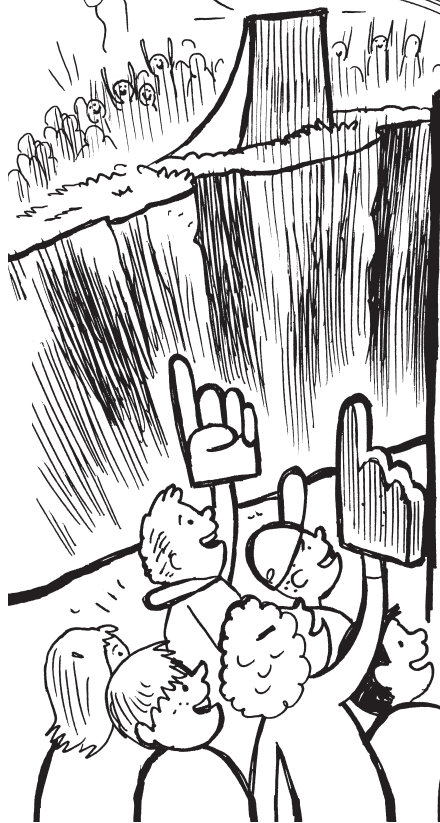
Кой би очаквал, че за едно лято могат да се променят толкова много неща?! На мен поне и през ум не ми беше минало. Нито пък на най-добрия ми приятел Леонардо Мълчаливия.

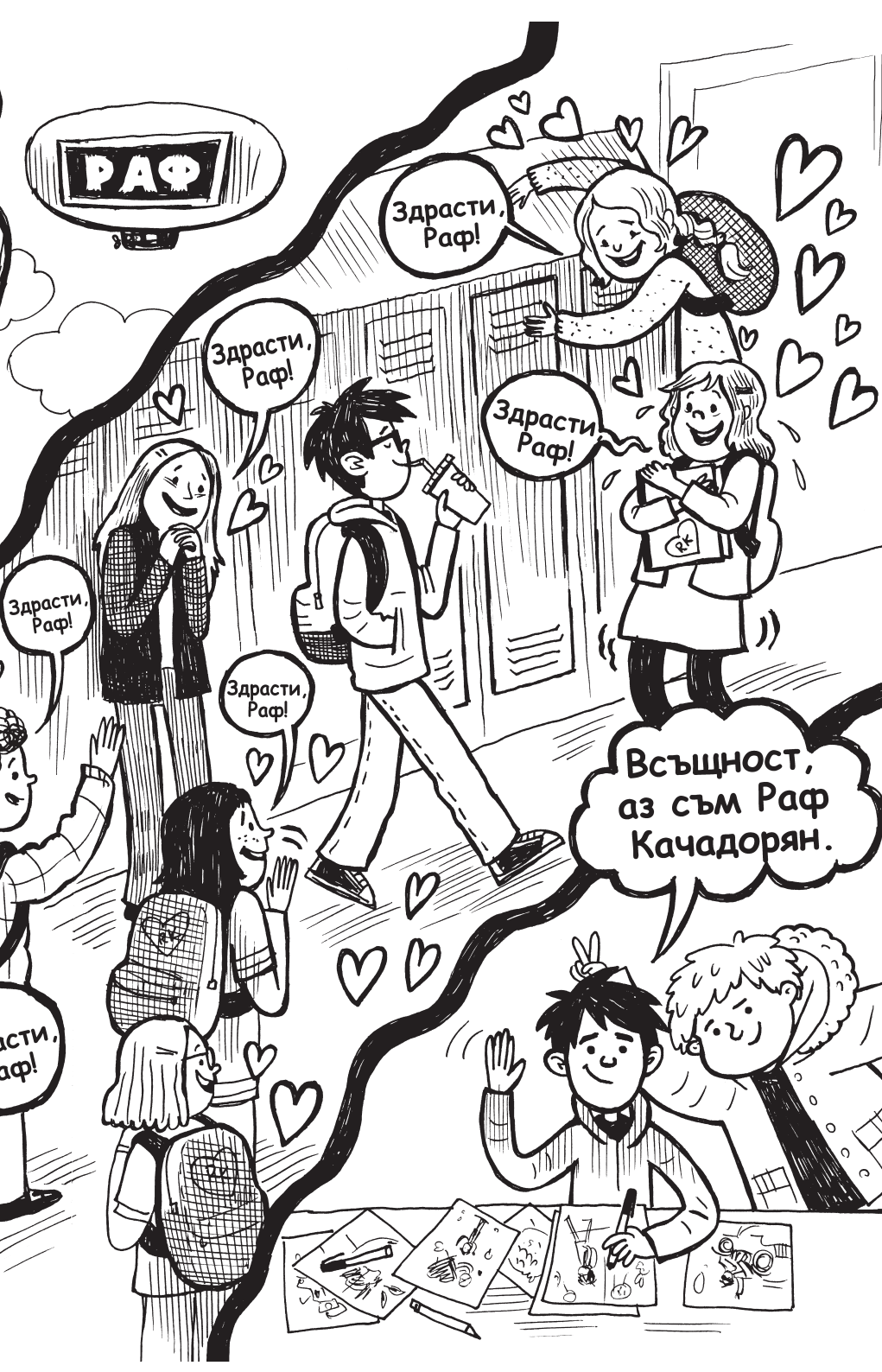
Вероятно и на любезните господа от художествено училище „Еърбрук“. Сещате се, училището, където трябваше да тръгна в седми клас наесен.

Трябваше. Забелязахте, че говоря в миналото време, нали? Да, има си причина предишната ми книга да се нарича „Училище мъчилище“. Оказа се, че шести клас е едва началото. Така че имам още много да ви разказвам. Но преди всичко нека да ви се представя.

Казвам се Раф Качадорян!

РАФ

Здрасти, Раф!

Здрасти, Раф!

Здрасти Раф!

Здрасти, Раф!

Здрасти, Раф!

Всъщност, аз съм Раф Качадорян.

Здрасти, Раф!

Май са познали в
хороскопа ми!

Както и да е, може би трябваше да очаквам нещо такова. Нали всеки път, когато нещо в шантавия ми живот вземе, че се нареди, в следващия момент ще се случи нещо, та да обърка нещата. Стоварва ти се върху главата като гръм от ясно небе.

Че какво
би могло
да се обърка?

Опеле!
Небето
пропадна!

Пазете се!

А в деня, в който бистро „Суифтис“ пламна и изгоря, всичко се обърна с главата надолу.

Ето какво се случи. Видите ли, в бистрото, точно над грила, на който Суифти (известен също като Фред) пече по петнадесетина дузини бургери на ден, има едно такова нещо, наречено „утаител за мазнина“. Ако не се почиства поне от време на време, този утаител се превръща в гигантска огнена топка, която само чака да експлодира.

И познайте какво стана!

Аз всъщност не видях началото.

Бях в склада в дъното, чаках мама да приключи с обедната смяна. И изведнъж се чу едно гръмовно БУМ! После се чуха виковете, включи се алармата за пожар и се разнесе миризма на пушек.

Миг по-късно в склада се втурна мама.

– Бързо, Раф! – викна тя. – Трябва да се махаме, хайде!

И ме избута през задния вход.

Никой не пострада, но докато пристигне пожарната, през прозорците и покрива вече излизаха пламъци.

И когато пожарникарите най-после угасиха пожара, бистротото на Суифти се беше превърнало в пепелището на Суифти. Всичко беше почерняло, отвсякъде се издигаше пушек и ресторанта чисто и просто го нямаше.

И това не е всичко.

Нямаше ли го бистротото, мама нямаше работа.

А нямаше ли работа, нямаше пари за наема на къщата.

А след като нямахме къща, значи трябваше да си съберем багажа и да се махнем.

(Сега разбирате ли какво имах предвид, като казах, че всичко се промени?)

Единственото място, където можехме да отидем, бе у баба Доти. Баба любезно ни предложи да останем при нея колкото искаме, но лошото е, че живее на сто и тридесет километра отгук. С други думи, твърде далече, за да мога да ходя в „Еърбрук“. Така че се налагаше да започна седми клас в някое основно училище в града, където хлапета като мен ги правят на кайма още на закуска.

Та така.

Още не съм приключил с първа глава, и вече съм на прага на цял един нов живот. Не знам дали изобщо успявате да следите нещата. И това е само началото, в което ми се налага да кажа:

Сбогом, Хилс
Вилидж!

Сбогом на
щурия ми късмет!

Здравей, седми
клас!

